

Klubille pääsee kulkemalla Ale Pubin ohi, kääntymällä vasemmalle ja laskeutumalla hämärää portaikkoon pitkin kellariin. Olin asunut Hyvinkäällä vuosia, enkä ollut tiennyt paikan olemassa-olosta. Aktiivista huomioimattomuutta tai epämääräistä mainontaa. Ehkä en vain ollut aiemmin kiinnittänyt loukkoon mitään huomiota, koska paikka ei ole minua varten. Mustat ovet aukesivat kymmeneltä. Kello on vartin yli. Nenässäni kirvelee raaka, miehinen hiki, vanha viina ja ummehtunut oksennus. Kestää hetken, että kesäyön valossa pehmitetyt silmäni erottavat tilan muotoa. Pimeys täyttää jokaisen sopen; se valuu tilkityistä ikkunareistä seiniä pitkin. Suurin osa asiakkaista on miehiä. Sanan kovimmassa merkityksessä. Nahkaliivejä, HD-paitoja, liekkejä. Partoja, kaljuja ja tötterötukkia. Fiftareita tarkkaan harkituissa asuissa. Pitkiä takkeja ja texas-krakkoja, Brandon valkoisia t-paitoja, koristeellisia liivejä. Tavallisia jörrikoita pehmeine hauksineen ja paksuine vyötäröineen, tuhdissa humalassa jo alkuillasta. Kirjavat paidat kiristävät. Muutama lierihattu. Farkkuja, jokaisella. Naiset jakautuvat kahteen kategoriaan. Jörriköiden naiset tyttöporukoissa, yhtä paksuina ja laittamattomina. Kiinnostavampia ovat rokkarit. Kellohameita, tiukkoja kampauksia, harkittuja meikkejä; valkoiset kengät kruunaavat asut. Tai sitten heilläkin farkut ja T-paidat. Kirkuvia hiuksia. Lävistyksiä enemmän kuin yhdessäkään amerikkalaisessa kaupungissa 50-luvulla. Parhaimmillaan prätjän takasatulassa. Danger dolleja. Kaiken keskellä kategorioimaton minä. En kuulu tänne. Sovin kyllä ulkoisesti joukkoon far-kuissa, mustassa kauluspaidassa ja buutseissa. Vain ulkoisesti. Muuten olen joukon ulkopuo-lella ainoana yksinäisenä desperadona. Kalju vain, koska tukka ei enää kasva ja partani on siisti. Ostan tuopin ja juon. Vanha rokki hakkaa seiniä. Kovaa. Eddie Cochrania, vaaleanpunaisia Cadillacia, Thorogoodia. Rokkimimmi käy pyörähtämässä tanssilattialla, saa heti seurakseen miehiä, jotka ovat huuhtoneet estonsa pois. Tyylistä ei voi puhua, huitominen on muotia. Tänne tanssi sopii. Jumputtava rytmi saa ruumiini elämään pitkästä ajasta. Vasen kantapää jauhaa reikää lattiaan ja valuttaa sinne kuukausien kivut. En tunne ketään paikalla, nojaan limaiseen seinään. Jotain valuu, olkapääni kastuu. Paitaan leviää märkä piste. Juon. Olut puree hyvin, liiankin hyvin. Hengitän syvään eikä ilma enää haise yhtä pahalta. Hartiani rentoutuvat. Vain meluisan joukon keskellä pystyy oikeasti olemaan yksin. Pienellä tanssilattialla joraa kaksi miestä ja kaksi naista. Naiset keskenään, miehet haluavat mukaan. Soidintanssia. Kävelen heidän lähelleen, parin metrin päähän. En tunge, mutta joukon jatkoksi. Haen katsekontaktia naisiin. He näkevät tahmean lattian ja aina välillä toisensa. Minä en osaa tanssia rokkia. Sillä ei ole väliä. Päästän ruumiini irti ja siirrän tietoisuuden ulos. Jalat heiluvat, lantio vatkaa. Twistaan, sheikkaan, rullaan, potkin. Kädet seuraavat vartalon liikettä, eivät roiku vierelläni. Annan vain mennä, kaikkialle. Jotkut katsovat. Hymyilevät, tai nauravat. Juttelevat kavereilleen, ja sitten useammat silmät huomaavat minut. Yksi rokkimimmi näyttelee työntävänsä sormet kurkkuunsa ja kikattaa miehelle. Mies kääntää Elvis-helttansa pois ylimielisesti hymyillen. Minä en välitä. Tanssin. Kovaa. Niin raa'asti, kuin paikan tunnelmaan sopii. Bad to the bone. Kahden kappaleen jälkeen haen lisää juotavaa. En edelleenkään tunne ketään, mutta nyt jotkut tuntevat minut. Kaksi kellohameista tekoblondia puhuu hiljaa keskenään ja katselee minua silmäkulmistaan. He eivät tiedä, että huomaan. Minä näen kaiken. Naiset ovat pitkiä. Minun makuuni. Paksu on selvästi vanhempi, hoikka minua nuorempi tai vähintään hyvin meikattu. Otan tuoppini lisäksi käsipyyhkeitä, joilla kuivaan niskan ja pääläen. Suola kirvelee silmäkulmissa ja hiki juoksee nenänvartta. Kellohameiset seuraavat liikkeitäni vaivihkaa. He kuiskivat keskenään. Bändi aloittaa soittonsa. Kitara, rummut ja pystybasso. Kaksi vookia ja yksi kalju, mutta pitkäpartainen. Mustat t-paidat. Musiikkityyli säilyy samana, tekninen osaaminen heikkenee. Sillä ei ole väliä täällä, tärkeintä on meno ja volyyymi. Lavan eteen pakkautunut massa heiluu rumpu-jen tahdissa. Joukon keskellä rokkaripari harjoittelee

heittoja. Naisella on hameen alla valkoiset pöksyt, näyttävät sloggeilta. Hänen korkonsa kyntävät viereisen miehen otsaa, mutta tämä ei näytä edes huomaavan. Nahkainen lierihattu putoaa päästä ja talloutuu lattialle. Kun menen uudestaan tanssimaan, näen blondit vieressäni. Tanssimassa kaksistaan. Muka. Katson kohti ja hymyilen. He vastaavat. Hoikemman valkoisessa kellohameessa on punaisia palloja. Vyötäröllä on leveä valkoinen stretch-vyö. Hiukset ovat tunteneet papiljottien kosketuksen ja lämpimän föönin. Kasvoilla näkyy paksu kerros puuteria. Hän ei tanssi huonosti. Tasa-paino pettää välillä, tilaa kuluu. Paksumpi huomaa, että tanssin mielummin hoikemman kanssa. Hän vetäytyy, juo lonkeroaan. Nojaa baaritiskiin ja huohottaa. Yhden kappaleen jälkeen. Otan tanssimaan jääneen blondin otteeseen ja pyörittelen käden ali. En osaa rokkia, nostelen vain käsiäni ja ohjaan tah-dissa. Hän tanssii itse. Menee minne haluaa. En hyväksy sitä, pakotan seuraamaan vientiä. Lisään voimaa. Nainen tarraa sormiini. Kappale päättyy ja hän painautuu syliini. Hala. - Kiitos. Läheltä erotan tumman juurikasvun. Nainen haisee puuterilta, saippualta ja greipiltä. Silmissä on enemmän maskaraa kuin luulinkaan. - Kiitoksia sinulle. Kivaa tanssia. - Joo. Hän menee kaverinsa luo, hörppää tuopista ja tulee takaisin. Seuraava kappale soi jo. Tanssimme taas aluksi erikseen. Vain hetken. Pian pyörittelen tekoblondia. Viimeisessä tahdissa vien kaksi spinniä ja painan hänet istumaan polvelleni. Kellohame kahahtaa, käteni uppoavat kankaaseen. Sen alla on jotain pehmeää, sormeni painuvat syvälle. Paitani tuntuu märältä nahalta, se on imeytynyt täyteen hikeä. Halaamme taas. Liu'utan oikeaa kättäni hänen paljaalla olallaan ja yläselällään. Iho on lämmin, pehmeä, hartiat ovat voimakkaat. Nainen ei pahastu, painautuu vain lähemmäs. Hän nuolaisee hikistä kaulaani. - Kiitos, ihanaa. Minä en sano mitään. Tunnen jäykkien liivien muotoilemat rinnat rintaani vasten. Kurkkuani kuivaa ja joudun yskäisemään. Virkamiehen yskää. Naisen iho on hämmästyttävän kuiva sormenpäissäni. Ilta jatkuu. Nopeita rokkeja, erillään tanssimista, kosketuksia, virvoittavia tuoppeja. Flirttiä. Aluksi varovasti, sitten jatkuvasti rohkeammin. Välillä blondit käyvät tupakalla ja minä tanssin yksin. Kukaan ei enää katsele minua, vain bändiä tai tuoppejaan. En hikoile enää, nesteytykseni on pettänyt. Kello lähestyy kahta. Bändi kuuluttaa hieman hitaamman kappaleen, mutta back beatti säilyy. Tupakantuoksu leijuu ilmassa, blondi seisoo vieressäni. Otan häntä käsivarresta ja kumarrun naisen suuntaan. - Osaatko jiveä? - Täh? - Jiveä, osaatko jiveä? Huudan. - Joo. Osaan mä. Otan hänet otteeseen, lattia keinuu allani. Farkut ovat takertuneet reisiini. Blondi nojaa mi-nuun painavasti. Tupakan aromi sekoittuu greipin hajuun. Taakse, eteen, cha-a-se, cha-a-se. Sama uudestaan. Keinutamme lantioitamme pehmeästi, hämyinen valo siroaa hänen ympärilleen sädekehäksi. Nainen ei riuhto ollenkaan yhtä paljon kuin aiemmin. Hän seuraa vientejäni ja pyörii. Vaihtaa asentoa, istuu syliini. Nainen on käteni jatke. Välillä hukkaan rytmin, mut-ta täällä sillä ei ole väliä. Kukaan ei katsele, kukaan ei arvostele. Hetken näyttää, kuin bändissä olisi neljä soittajaa. Kävelen, ja kellohame heiluu pyörähdyksissä korkealle. Kankaan pallot tanssivat ympärilläni. Naisen kaveria ei näy. Olemme tässä hetkessä kaksistaan. Housuni kiristyvät ja tanssiminen vaikeutuu. Järkikin seisoo. Kappaleen jälkeen jään huohottamaan ja halaan häntä taas kerran. Nainen painaa poskensa minun poskeeni. Suutelen häntä korvanjuureen ja kuljetan sormiani niskaan. Pitkät hiukset peittävät ohuen kaulan. Nainen huohottaa ja hän imeytyy kiinni minuun. Lähelle. Kuljetan huuleni naisen ihoa pitkin hänen huulilleen. Hänen on pakko tuntea minut, kun painan lantiotani hänen vatsaansa vasten. Raskas käsi laskeutuu olkapäälleni. Hätkähdän, räpäytän silmiäni. Jäykistyn. - Nyt taitaa riittää. Miehen ääni. Takaani. Käännyin, ja näen aluksi vain paidassa olevan moottoripyörän. Nelitahtinen Harley-Davidson. - Täh. - Nyt riitti. Mä jatkan tästä. Hän on minua ainakin kaksikymmentä senttiä pidempi ja paljon enemmän leveämpi. Paidan kuva on vääristynyt, venynyt rumaksi vitsiksi kauniista pyörästä. Mies on yhtä

ruma, liikaa lihaksia ja läskiä. Nyrkit vetävät painollaan käsiä alemmas. - Mitä vittua, anna mun olla rauhassa. Me tanssitaan. - Eikun mä sanoin, että nyt riitti. Tanssiminen. Ja muu. Iso mies on rauhallinen, toteaa asioita. Hänen ei tarvitse uhitella. Hän ei ole edes ivallinen. Blondi katselee isoa miestä. Ihaillen. Enää hän ei huomaa minua. Hän ottaa miestä kädestä ja he kävelevät pöytään. Mies istuu ja blondi liimautuu hänen syliinsä. Kun pari suutelee, näen miehen suuren kouran hamuavan valkoisen puvun miehustaa. Blondi kihertää ja kaivautuu lähemmäs. Voin melkein kuulla, miten liivien jäykkä kangas ritisee ison käden otteessa. Haen tuopin, istun vapaalle tuolille. Juon ja luen lasin pohjaa. Kuivunutta ihoani alkaa kylmätä, karvat nousevat kananlihalle. Vieressäni istuu mies, joka kuuluu paikan vakioporukkaan. Tutunnäköinen. Muistan hänet peilistä. -Hei älä välitä. Ota huikka. Täällä sulla on aina kaveri. Kun hän ottaa oikealla kädellään minua hartioista kiinni, huomaan olueni pintaan tippuvan huijatun miehen suolaista sadetta.